

De beleveniswereld van de Moerdijker

Dank voor de gelegenheid voor dit nawoord,

Raoul begon zijn betoog met 5 vragen die niet onbeantwoord mogen blijven. Ik wil graag stilstaan bij de laatste van de vijf vragen. Wie kent hem nog?

Vraag vijf betreft “De emotionele vragen, wat voelen mensen daarbij?”

Een hele lastige vraag voor degene die iets verder van de materie af staan, want hoe kan je je nu inleven in de beleveniswereld van die ander? Als bewoner van het dorp, geboren in 1964 wil ik proberen u een inkijk te geven in de beleveniswereld van de Moerdijker.

Ik kan me goed voorstellen dat u zich afvraagt, wat doen die Moerdijkers daar nog? Waarom zijn ze niet vertrokken? Redenen genoeg om te vertrekken. Moerdijk was vrijwel van de kaart geveegd tijdens de oorlog, in 1953 spoelde het dorp weg en met de komst van de deltawerken kreeg de visserij een eerste klap. Daarna stortte in rap tempo de middenstand in en de visserij kreeg zijn knock-out met de komst van de vervuilende industrie.

En toch bleven die Moerdijkers. Een groot aantal families die zich vestigden eind 19^e eeuw en werk vonden in visserij, veerdiensten met aanverwante handel, Klooster met pensioonaat, spoorwegen(2 spoorwegstations), drie scheepswerven, wonen hier nog steeds. In het Moerdijk van begin 20e eeuw heerste een enorme handelsgeest en ondernemerschap mede gestimuleerd door de visserij.

En na iedere ramp, werden de schouders eronder gezet. De bewoners hielpen elkaar, herstelden en gingen door. Hier ontstond saamhorigheid en werd een ijzersterke band gesmeed tussen de families, dwars door scheidslijnen van geloof, kerk en gemeente heen.

Waarom wonen die mensen er nog?

Recent reed ik s' avonds met Jolanda vanuit Breda naar huis. Op de terugweg, afslag Moerdijk bekwam mij een naar gevoel. Jolanda had er ook last van. Van verre zagen we de windmolens en de fabrieken. Overal lichtjes, knipperende lampen, rook, hier en daar een fakkel. Tussen de vrachtwagens en treinen door reden we naar huis. Wat is dit? -Een landingsbaan-een industriegebied-een rangeerterrein?- en wij vroegen ons in stilte af, wonen hier nog mensen? In ons dorp is geen gebrek aan parkeerplekken en toen we uitstapten werden we nog droeviger. Omgevingslawaaï van industrie en snelwegen. Windmolens, treinen en de drukte op het Hollandsdiep. En vroegen ons af, willen we hier nog wonen?

Ik woon zestig jaar in dit dorp, maar zelden heeft de staat van onze woonomgeving mij zo getroffen als die avond. Een glasheldere avond.

Waarom wonen die mensen er nog?

Chemiepark, Ontploffing MSPO fabriek van Shell. Een dieptepunt. Door de gemeenten die Moerdijk decennia lang onder hun hoede hadden was Moerdijk achteruit gehold. Van economische hotspot 1850 – 1950, trots vissersdorp naar een dorp zonder ziel. Iedereen wilde weg, maar de huizen waren onverkoopbaar.

Toen heeft de overheid ingegrepen en zijn verantwoordelijkheid genomen. We kregen alle kansen om te vertrekken.

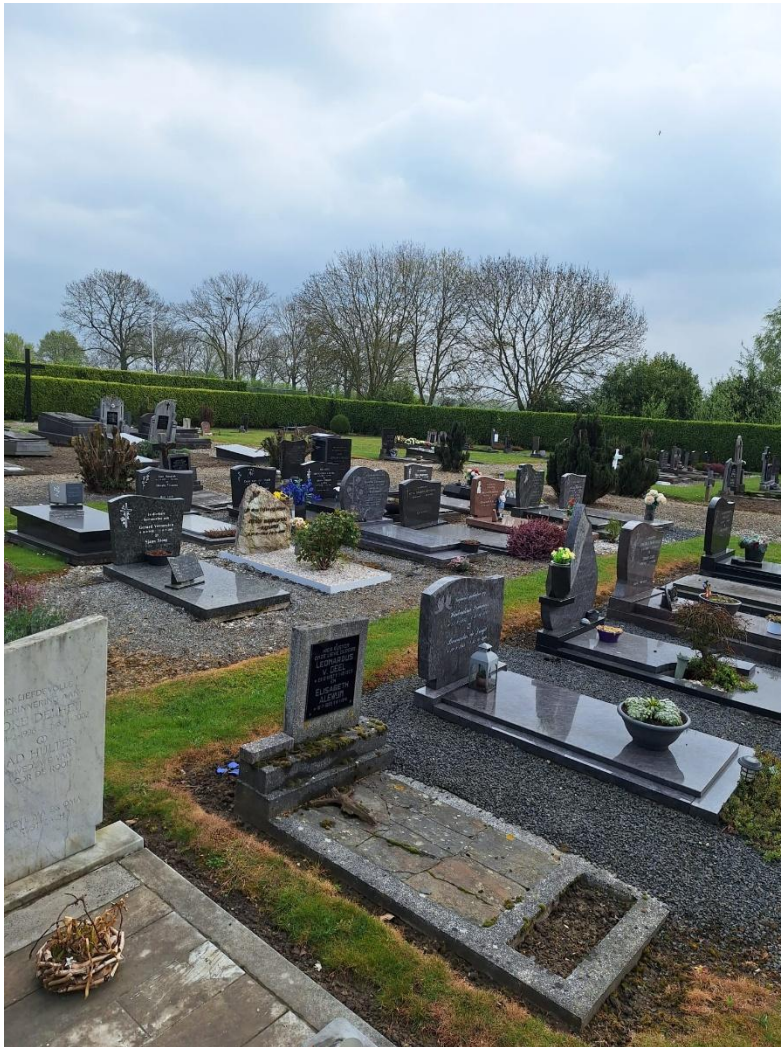
Maar we bleven. De Moerdijkregeling heeft 10 jaar rust gebracht. En er werd in het dorp geïnvesteerd, we kregen garanties en beloftes. Alle partijen deden hun best om de leefbaarheid te verbeteren. We bleven, we zetten wederom de schouders eronder. In 2022 spraken we van de wedergeboorte van het dorp Moerdijk, iedereen was trots.

Maar in 2023 werd alles anders.

Waarom wonen die mensen nog in Moerdijk?

Verrassend veel families wonen sinds eind 19^e eeuw in het dorp. Sommige families meer dan 100 jaar. Moerdijsers zijn trots op de traditie en geschiedenis. Het ietwat koppige karakter en hun wortels.

Zaterdag heb ik de begrafenis bijgewoond van een van mijn Moerdijkse vriendinnen. Ze was 97 jaar oud. Een dag later ben ik teruggegaan met mijn pa, 89 jaar oud. We hebben rondgelopen en stilgestaan bij die trotse sterke hardwerkende Moerdijsers. Pa kende ze allen bij naam, roepnaam, bijnaam en kende van velen hun beroep en adres.

Wij gingen in stilte weg en zeiden tegen elkaar, deze mensen laten we nooit achter.

Ja er wonen nog mensen op de Moerdijk!

Dit verhaal is slechts een inkijkje in de beleveniswereld van de Moerdijker. Er zijn sterke banden, wortels die je niet zomaar doorknipt. Weggaan, alles achter je laten is niet gemakkelijk.

U als raad staat voor lastige keuzes. De grootste fout die we kunnen maken is dit onomkeerbare besluit te baseren op alleen economische en harde, zakelijke overwegingen. Ik hoop met dit verhaal duidelijk te maken dat u de emotionele kant niet kunt negeren. Niet alle kosten en baten zijn uit te drukken in Euro's. Ik vraag u; weeg de emotionele kant mee! Alleen dan komt u tot een fatsoenlijk besluit.

Dank u wel.